

de 1000 BELGEN

Deze top 100 werd samengesteld aan de hand van een enquête bij 3.500 lezers van deze krant. De resultaten leest u tot en met 31 december elke dag in uw krant.

Liesbet Lauwaert	100
Erwin Deckers	99
Steven Defour	99
Jean-François De Sart	97
Louise Masselis	96
Urbanus	95
Phaedra Hoste	94
Bart Wellens	93
Jan Verheyen	92
Viki Geunes	91
Annemie Turtelboom	90
Yanina Wickmayer	89
Marie-Louise Castermans	88
Marie-Rose Morel	87
Rudy Aernoudt	86
Soulsister	85

84
83
82
81
80
79
78
77
76
75
74
73
72
71

70
69
68
67
66
65
64
63
62
61

60
59
58
57
56
55
54
53
52
51

50
49
48
47
46
45
44
43
42
41

40
39
38
37
36
35
34
33
32
31

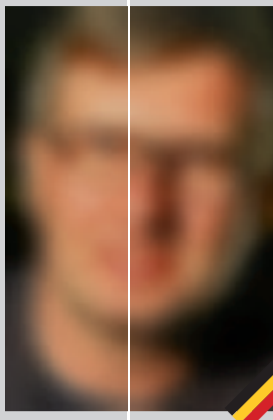
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21

20
19
18
17
16
15
14
13
12
11

10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

92 JAN VERHEYEN «'Los' is 'Loft' niet»

Het Vlaamse filmjaar van 2008 werd ontgensprekelijk overheerst door de mastodont 'Loft', maar daarnaast draaiden er nog enkele fijne prenten van eigen bodem in de bioscoopzalen. 'Los' bijvoorbeeld, de negende film van Jan Verheyen. Een 'kleinere' film, over heikele thema's als racisme, euthanasie en politiek. De critici waren er zowaar weg van. Onlangs kaapte 'Los' zelfs nog de prijs voor beste regie en beste scenario weg op het Internationaal Filmfestival van Kaïro. De film klopte af op 86.000 bezoekers, een eind onder de 100.000 die verdelers Kinepolis had vooropgesteld. Toch is Jan Verheyen tevreden. «Voor een film met een literaire stamboom is 50.000 bezoekers een normaal eindcijfer en 70.000 een succes. De succesnorm van elke film is verschillend, en dit is een ander soort film. Je kan en mag 'Los' niet afwegen tegenover 'Loft' of '(N)ie-mand', de film van Patrice Toye.» 2009 belooft alweer een druk jaar te worden voor Verheyen, met de release van de tweede reeks van 'Vermist' en met de opnames van 'Dossier K', het langverwachte vervolg op 'De Zaak Alzheimer'. «In maart begin ik eraan. Qua bezoekersaantallen ligt de lat dan uiteraard hoger dan bij 'Los'.» (JBR) PN

88 MARIE-LOUISE CASTERMANS «Een jaar om zo rap mogelijk te vergeten»

In oktober kon Marie-Louise Castermans (31) uit Deurne haar drie dochters Godelieve (14), Gerda (9) en Truke (6) eindelijk terug in de armen sluiten. De kinderen waren negen maanden lang ontvoerd door hun vader Cornelis Otto, die al die tijd met hen door Portugal had gezwoeren. «2008 is zowel voor de kinderen als voor mij een jaar om zo snel mogelijk te vergeten», zegt Marie-Louise, die haar dochters heeft moeten missen van 4 januari, dag waarop haar ex hen voor een bezoek bij haar ophaalde, tot 30 september, dag waarop ze de meisjes in Portugal kon gaan terughalen. «Die negen maanden zonder mijn dochters zijn de zwaarste uit mijn leven geweest...» «Stilaan valt ons leven weer een beetje in de plooi», zegt Marie-Louise. «Maar er gaat geen dag voorbij zonder dat de twee kleinsten mij een knuffel geven en me zeggen dat ze me zo hard hebben gemist en me de liefste mama van de wereld vinden. Daaraan merk ik dat ze het nog moeilijk hebben, ja.» Marie-Louise trekt in de eindejaarsperiode

91 VIKI GEUNES

Toch enigszins verrassend, op 91: de jonge (36) selfmade tweesterrenchef van 't Zilte in Mol, Viki Geunes. Zijn glansrol in 'Keukenrebellens' zal er niet vreemd aan zijn, noch het feit dat Gauti Millau hem in oktober tot Chef van het Jaar kroonde.

MARNIX PEETERS

«IN DE KEUKEN HEB IK EEN DUIKBOOTGEVOEL»

Weet je — los van het feit dat je lekker kunt koken — waar je die titel aan te danken hebt?
«Wij zijn als team de afgelopen jaren enorm geëvolueerd. Dat is cruciaal: je moet mensen hebben die je willen en kunnen volgen. We hebben dingen gedaan qua koken en presentatie en bediening die we altijd wel wilden doen, maar nog niet konden.»

Middenstandersklagen: personeel vinden, is moeilijk.
«Zeker op dit niveau: dit is niet van de poes, hier worden geen cadeaus uitgedeeld. Ze moeten dezelfde drang naar perfectionisme en discipline hebben als ik. En 't is niet alleen het koken dat je moet leren, je moet ook *leren leven in een keuken*. Vijf dagen per week met zeven man op een paar vierkante meter, van half negen 's morgens tot half een 's nachts, afgesloten van de buitenwereld: het is een beetje een duikbootgevoel, dat je dan krijgt.» (lacht)

Waarin zit de lol?
«Twee keer per dag klanten zien buitengaan, tevreden, met een gevoel van: ik ben hier fijn ontvangen, heb lekker gegeten én ik heb zonder wrang gevoel de rekening betaald.»

Is de crisis voelbaar, in uw sector?
«Crisis? Ik heb er iets van gehoord (lacht) — maar ik heb momenteel niet te klagen. Wij hebben ons beste jaar ooit gedraaid. Ik heb geluk: af en toe een extra vermel-

ding krijgen in de gidsen, dat prikkelt mensen om te komen. Ik heb ook een publiek dat niet meteen aan het hamsteren slaat, als de olie op slaat.»

Het blijft wonderlijk, wat u bereikt hebt. U had tot uw twintigste nog nooit een pan aangeraakt.
«Ik was de man van het spreekwoordelijke ei bakken en water koken. Ik wilde industrieel ingenieur worden, specialisatie akoestiek. Muziek, geluid, luidsprekers: dat was mijn passie. Mijn moeder had een zeer behoorlijke burgerkeuken in huis, maar ik heb er nog altijd geen logische verklaring voor gevonden, voor die ingeving die ik opeens kreeg: *ik ga kok worden*. Mijn ouders waren overigens helemaal van streek: mijn vader zat in de industrie, bij *Umicore*, hij had gehoopt dat ik dezelfde weg zou uitgaan. Dat heeft mij — gek genoeg — helpen slagen: ik heb de twijfel en de teleurstelling van die mensen altijd in m'n achterhoofd bewaard, en tegen mezelf gezegd: 'Ik moet het bewijzen, uit respect voor hen.'»

Leven uw ouders nog?
«Ja — op zéér trotse wijze. (lacht) Ik kreeg mijn eerste Michelinster op de verjaardag van mijn moeder: dat was een zeer intens, emotioneel moment.»

Maken klanten het u wel eens lastig?
«Heel soms. Iemand die klaagde

dat de vis uit de diepvries kwam: dan rep ik mij met de hele verse vis naar voren, en ik zeg: 'Hier, mevrouw dit is uw vis, hier is uw stuk uit.' Dan ben ik in mijn *gat gebeten*: je werkt zóveel uren per dag, je koopt de duurste *marchandise*.»

Is er iets dat u niet graag klaarmaakt?
«Soep. Gelukkig kan mijn moeder dat heel goed: ze brengt me soms een hele ketel.» (lacht)

Wat scheidt 't Zilte van een derde ster?
«Er zijn maar twee dingen, in dit vak: de bediening en het eten. Je kunt alleen maar verder verfijnen en perfectioneren, elke dag twee keer. Dat is de kunst. Die *constante*. In alles.»

Wat brengt 2009?
«We gaan het interieur van de zaak een nieuwe wending geven, na negen jaar. En ik wil graag nog een paar restaurants in het buitenland bezoeken. De *Alinea* in Chicago: daar wil ik volgend jaar zeker eens gaan eten. Daar leer je verschrikkelijk veel van bij.»

Foto Belga

Soep maak ik niet graag klaar. Gelukkig kan mijn moeder dat heel goed. ze brengt me soms een hele ketel

90 ANNEMIE TURTELBOOM

«Harde tante, zachte mama»

Negen maanden geleden kende niemand haar, maar als minister van Asiel en Migratie werd Annemie Turtelboom (Open Vld) binnen de kortste keren een sterk merk: harde tante, redelijk onverzettelijk op zijn De Gucht's. Algemene regularisatie van mensen zonder papieren? Over haar politieke lijk.

Was 2008 het meest intense jaar uit uw leven?
«Privé niet, maar als minister is er nauwelijks een dag geweest dat ik niet onder zware druk stond. Hongerstakingen, kraanbezettingen: dat gaat niet in je koudere kleren zitten. Voorstanders van een brede regularisatie werken op je geweten en op je gemoed, maar je kan geen beleid baseren op individuele gevallen, hoe pijnlijk of schrijnend die ook zijn. Als je een sms krijgt met de melding dat je morgen een hondergode op je geweten zal hebben, dan laat dat je niet koud. Maar geef je eraan toe, dan krijg je morgen dertig honderstakers en overmorgen dertig zulke sms'en.»

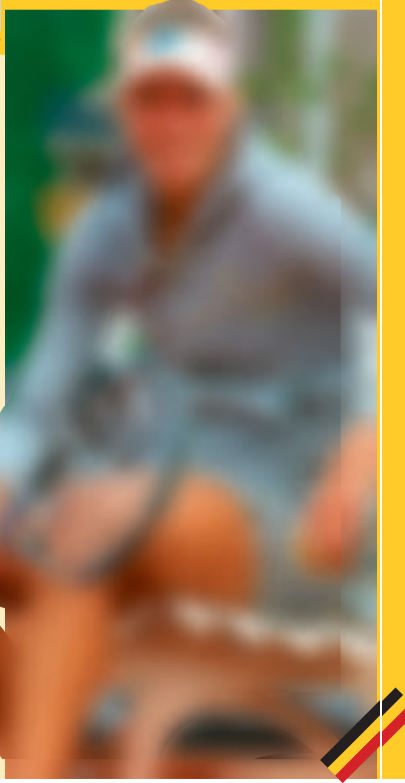

Mensen kennen amper de vrouw achter de politica. Is die even hard en consequent?
«Dat denk ik niet. Ik ben een emotionele vrouw en een zachte mama voor mijn twee dochters — de oudste is 10, de jongste 6. Zij zullen het ongetwijfeld tegen spreken, maar ik ben absoluut niet streng.» (JS) Foto PN

89 YANINA WICKMAYER

«Op naar de top 50»

België leerde in 2008 Yanina Wickmayer kennen en de internationale tenniswereld beseftte dat er leven was na Justine Henin en Kim Clijsters. Dankzij veel ijver, een uitstekende regelmaat en vooral een finaleplaats op het gastornooi van Birmingham ging de 19-jarige Antwerpse op de wereldranking van de 221ste naar de 73ste plaats. «Natuurlijk had ik dit in het begin van het jaar niet durven dromen. Maar langs de andere kant vind ik dat ik dit seizoen stapsgewijs ben vooruitgegaan: ik won mijn eerste WTA-wedstrijd in Antwerpen, won van de Bondarenko-zusjes (twee speelsters uit de top 40, red.) in de Fed Cup en haalde mijn eerste WTA-finale in Birmingham. Een vrij logische evolutie toch.» Dit is niet het eindpunt voor Wickmayer, maar de start van een queeste naar de top. «Ik wil dit jaar de top 50 bereiken. Samen met een goede tournee spelen in Australië, is dat het onmiddellijke doel.» Daarvoor nam Wickmayer de Nederlandse trainer Glen Schoop in dienst. Samen met hem stoomde ze zich de afgelopen weken klaar voor 2009. «Meer en meer mensen hebben me het afgelopen jaar leren kennen. De aandacht is beduidend groter geworden, maar dat is positief. Het is fijn om te weten dat mensen je steunen, in je geloven en blij zijn met wat je doet.» (FDW) Foto PN

86 RUDY AERNOUDT

«Missionaris in Wallonië»

De Waalse Dedecker wordt hij nu al genoemd, maar dat klopt niet helemaal. Ten eerste is Rudy Aernoudt (48) geen Waal maar hoorbaar een West-Vlaming, ten tweede streeft hij absoluut niet het einde van België na en ten derde is de kans gering dat hij op 7 juni 2009 met zijn Franstalige lijst *LiDé* een score à la Dedecker haalt. Et pourtant.

En Vlaming die de Walen komt bekoren tot tweetaligheid en komt bevrijden van de PS: u heeft lief.
«Inderdaad, in Wallonië is er moed nodig om geen socialist te zijn. Ik word wel eens spottend een Vlaamse missionaris in Franstalig België genoemd. Vooral PS'ers vinden dat ik aan hun kant van de taalgrens niets te zoeken heb. Philippe Moureaux heeft me dat zelfs letterlijk toegebeten: 'Wat komt u hier eigenlijk doen?' Ik heb geantwoord: 'Zou u dat ook tegen mij zeggen als ik een Marokkaan was?' We moeten eindelijk maar eens af van de

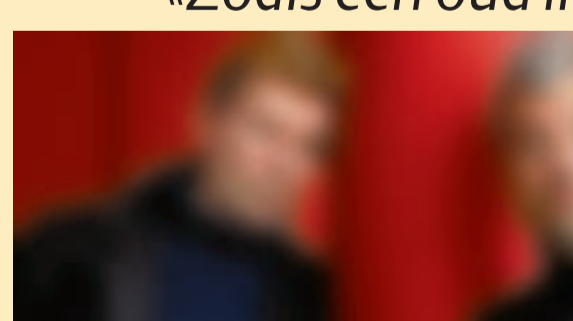

scheefgegroeide situatie dat Vlamingen en Franstaligen elkaar niets meer te zeggen hebben en dat ze niet eens meer op elkaar mogen en kunnen stemmen. Vandaar mijn pleidooi voor een federale kieskring, en dat ik in 2011 zal opkomen met een tweetalige lijst.»

Bespaar u de moeite, zegt Wallonië-kenner Guido Fonteyn. Volgens hem staat u nog verder af van de modale Waal dan een blanke cowboy uit Wyoming afstaat van Obama.
«Hij vergist zich. Veel méér mensen dan hij denkt, zijn de PS-mentaliteit hartgrondig toe. Elke Waalse werkmens uit La Louvière of Seraing die 's morgens om 5 uur opstaat om te gaan werken voor een loon van 1.300 euro kent wel een buurman die gewoon in zijn bed blijft liggen en daar 1.100 euro mee verdient. Dat is nefast voor de welvaart van Wallonië, een regio die alletroeven heeft om het veel beter te doen dan nu. Die boodschap wil ik brengen.» (JS) Foto PN

85 SOULSISTER

«Zoals een oud lief»

«Hij is razend enthousiast en maakt ons midden in de nacht wakker wanneer hij een nieuw nummer klaar heeft», vertelde dochterlief Ella Leyers ons net na de zomer. Haar vader, Jan Leyers, en zijn oude makker Paul Michiels sleutelden toen hard aan hun nieuwe Soulsister-album en dat werd een schot in de roos. 'Clos'er' vond intussen zijn weg naar vele tienduizenden woonkamers en ook de heren groeiden weer

dichter naar elkaar toe. «We hadden er terug goesting in. Paul terugvinden, was als een oud lief terugzien en voelen dat ze in tussentijd niet had stilgezeten», glimlacht Jan Leyers. Een glimlach die het ook dit jaar op allerhande podia weer deed, want Jan en Paul blijven vrouwenhart en beroeren. In 2008 luide het gekende spreekwoord dat lichtjes anders: 'Dochters, hou uw moeders binnen!' Foto PN